

عنوان مقاله:

نقش معماری و فضاهای شهری در جایگاه افراد کم‌توان حرکتی به منظور تحقق پایداری اجتماعی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی معماری و شهرسازی اسلامی و ترسیم سیمای شهری پایدار با گذر از معماری ایرانی- اسلامی و هویت گمشده آن (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

کاوه بذرافکن - استادیار و عضو هیئت علمی گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی *iauctb*

حمیدرضا موسوی - استادیار و عضو هیئت علمی گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی *IAUCTB*

فاطمه زارع - دانشجوی کارشناسی ارشد ناپیوسته معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی *IAUCTB*

خلاصه مقاله:

معماری دوباره ساختن زمین به عبارتی دخالت در طبیعت برای ادامه حیات است. توجه به نیازهای اجتماعی افراد به عنوان رکنی اساسی در جهت بقای حیات، اهمیت به سزایی دارد. به نظر می‌رسد جامعه امروز همه افراد را در خود جای نمی‌دهد و فضاهای شهری معاصر فقط برای قشر خاصی طراحی شده‌اند. حضور تمامی افراد سالم یا کم‌توان حرکتی در سطح شهر، از اهمیت بالایی برخوردار است؛ چرا که شهر نباید تنها محل سکنی گزیدن دسته‌ی خاصی از افراد باشد و باید دربرگیرنده همه روحیات، افکار، آداب و رسوم، اعتقادات و احساسات تمامی افراد باشد. جامعه‌ی هدف این پژوهش، افرادی هستند که برای تردد در فضای شهری از صندلی چرخدار و یا کالسکه استفاده می‌کنند که به آن‌ها عبارت افراد کم‌توان حرکتی اطلاق می‌گردد. در صورت عدم حضور این افراد در جامعه، علاوه بر آسیب پذیری آن‌ها، والدین و همراهان آن‌ها نیز برای مدت زمان طولانی از شرکت در فعالیت‌های دسته‌جمعی و به عبارتی از حیات اجتماعی محروم هستند. در رابطه‌ای که این افراد با شهر دارند، می‌توان بیان داشت که شهر دچار معلولیت ارتباطی است، چرا که عدم طراحی مناسب سبب ایجاد این امر گشته است. نتایج این پژوهش نشان می‌دهد که عدم حضور افراد کم‌توان حرکتی و همراهان آن‌ها در جامعه، می‌تواند پایداری اجتماعی را دستخوش تغییر گرداند.

کلمات کلیدی:

افراد کم‌توان حرکتی، پایداری اجتماعی، معماری، صندلی چرخدار، کالسکه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/422184>

